

תת"ע 1777/07/21 - מוחמד עבדאללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקוה

תת"ע 1777-07-21 מדינת ישראל נ' עבדאללה
תיק חיצוני: 11151890271

בפני	כבוד השופט טל פרי
המבקש	מוחמד עבדאללה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 29.9.2021, בגין עבירה של שימוש בטלפון בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר התייצבות, לאחר שזומן כדין ולא התייצב לבית המשפט. בתיק בית המשפט מצוי אישור מסירה ערוך כדין.

המבקש נדון לעונש שכלל, בין היתר, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 12 חדשים, כל זאת בשל עברו התעבורתי החריג הכולל 280 הרשעות קודמות, לרבות 20 הרשעות דומות.

לטענת ב"כ המבקש על בית לבטל את פסק הדין וזאת בשל מספר טעמים:

הטעם הראשון עניינו סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון והיא מחלתו.

הטעם השני, כך לטענת ב"כ המבקש, מקורו בבקשת דחייה שהוגשה, לדבריו, מבעוד מועד אולם לא נתנה החלטה בבקשה.

הטעם השלישי הוא עיוות דין אשר נגרם למבקש כתוצאה מהרשעתו.

המשיבה מתנגדת לבקשה. בתגובתה טוענת המשיבה כי המבקש עשה דין לעצמו, לא התייצב לדיון מבלי ששחרר על ידי בית המשפט ומבלי לברר מה עלה בגורל בקשתו. עוד מציינת המשיבה כי המבקש הציג אישור רפואי אשר אינו תקף למוסדות משפטיים ואין בו ממש.

המשיבה דוחה טענת המבקש בדבר עיוות דין ומציינת כי העונש הולם את עברו התעבורתי המכביד.

דין והכרעה

בע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**, קבעה כבוד הנשיאה בייניש, כתוארה דאז, בהאי לישנא:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדין שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין". (הדגשות שלי - ט.פ.)

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

לא מצאתי כל סיבה אובייקטיבית בגינה נמנעה מהמבקש זכותו להתייצב לדין.

ב"כ המבקש טוען כי הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון מבעוד מועד, אולם הבקשה נקלטה במזכירות בית המשפט והוקלדה לתיק לאחר מועד הדיון.

רק על מנת לסבר את האוזן אציין כי הנאשם זומן לתאריך 29.9.21 בשעה 08:30. בית המשפט המתין לנאשם, כמו ליתר "המאחרים בנשף", והתיק נדון בשעה 15:30 ואילו בקשת הסנגור נקלטה בשעה 18:14, דהיינו שעות לאחר מועד הדיון.

לא זו אף זו, בבקשה מציין הסנגור כי קיבל את הייצוג וייפוי כח יוצג בהמשך. עוד נטען כי המבקש עובר טיפולי שיניים אך לא צירף אישור רפואי המעיד על האמור.

בתאריך 30.9.21, יום לאחר מועד הדיון, נקלטו בשעה 10:21 ובשעה 13:20 בקשות זהות מאת ב"כ המבקש. לבקשות צורף ייפוי כח אשר נחתם, לכאורה, ביום 29.9.21. עוד צורף אישור, הנחזה להיות אישור רפואי חתום על ידי רופא שיניים, אישור בלתי קריא בעליל.

עוד הוגשה, באותו היום, בקשה דחופה לביטול פסק הדין. ב"כ המבקש טוען כי האשמה בדבר שפיטתו של הנאשם בהעדר התייצבות רובצת לפתחה של מזכירות בית המשפט לתעבורה אשר לא טיפלה בבקשתו. עוד מאשים ב"כ המבקש את מרכז המידע של הנהלת בתי המשפט אשר לא טיפל בבקשתו.

הלכה למעשה מחפש ב"כ המבקש להטיל את האשמה על כל דכפין, כל זאת על מנת להסיר אחריותו ואחריות המבקש מעובדת אי התייצבותם לדין.

גם אם הייתי מקבל טענת המבקש לפיה שלח הבקשה במועד אזי לא היה בכך כדי להושיעו.

המבקש עשה דין לעצמו ולא התייצב לדיון. המבקש החליט כי בקשתו תתקבל באופן אוטומטי ולראייה טענתו בסעיף 9 לבקשה (בקשה מיום 5.10.21) ולפיה: **"לציין כי התיק הינו תיק חדש מ-07/21 כשבד"כ תיקים מתאריכים אלה נדחים ככל שיש בקשה...."** כלומר, הסנגור המלומד סבור שבית המשפט עובד "על אוטומט" ודוחה בקשות ללא שקילת הבקשה.

עוד החליט הסנגור המלומד כי הוא רשאי להיעדר מהדיון גם ללא החלטה מפורשת של בית המשפט מאחר: **"וכאן המקום לציין כי אם המזכירות הייתה פועלת בזמן ו/או לא הייתה תקלה, רוב הסיכויים כי התיק היה נדחה"**. (סעיף 10 לבקשה).

סיכום ביניים : ב"כ המבקש האשים את מזכירות בית המשפט בתקלה. לאחר מכן קבע נחרצות כי הבקשה הייתה מתקבלת ובכך למעשה מתייטר, כך לשיטתו, הצורך בהחלטה מפורשת מאת בית המשפט. האמת היא ברורה ובהירה, המבקש לא התייצב לדיון, מטעמיו, ללא ששוחרר על ידי בית המשפט, ללא שנתנה החלטה בבקשתו, וללא שנקלטה כלל בקשה מצדו. כל האמור לא מנע מהמבקש ובא כוחו להיעדר מהדיון.

בנסיבות המפורטות לעיל עולה כי לא מצאתי עילה המצדיקה אי התייצבותם של המבקש ו/או בא כוחו לדיון.

באשר לטענה כי מחלתו של המבקש מנעה ממנו להתייצב לדיון.

המבקש צירף מסמך, הנחזה להיות חתום על ידי רופא שיניים. מדובר בתעודה שאינה ערוכה כדין ואינה עומדת בתנאי פקודת הראיות. "באישור הרפואי" מציין הרופא כי המבקש עבר טיפול שיניים "וצפויים כאבים" ולפיכך המליץ על מנוחה בת כ-3 ימים. מובן כי אין בתרשומת זו כדי להוכיח את אי יכולתו של המבקש להתייצב לדיון. הרופא לא פירט מהות הטיפול וממילא כאב שיניים "צפוי" אינו מהווה "פטור" מהתייצבות לדיון.

רק על מנת לסבר את האוזן אציין כי למרות הטיפול הרפואי והמנוחה המומלצת, חתם המבקש על יפוי כח ביום 29.9.21 (בעודו במנוחה...) וכן הופיע בפני סנגורו ביום 1.10.21 וחתם על תצהיר ומכאן ניתן להסיק שלמרות מצבו הרפואי הצליח לבצע הפעולות האמורות, ומכאן שיכול היה באותה מידה, להתייצב בבית המשפט לדיון בעניינו.

מכל האמור נדחית טענת המבקש בדבר סיבה רפואית מוצדקת לאי התייצבותו.

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

המבקש טוען כי ייגרם לו עיוות דין באם פסק הדין יישאר על כנו. אמת, העונש אשר נגזר על המבקש אינו קל אולם הוא

מחויב המציאות.

המבקש הוא "פצצה מתקתקת" בנהיגתו. המבקש נוהג במשאית ומבצע עבירות באין מפריע. כל דקה בה נוהג המבקש ברכב משא היא דקה בעלת פוטנציאל הרס קטלני. אני דוחה, מכל וכל, טענת ב"כ המבקש ולפיה הרשעותיו של המבקש "טכניות". 20 הרשעות של שימוש בטלפון שוות ערך ל-20 פעמים, לפחות, בהם דעתו של המבקש הוסחה בשעת הנהיגה ובנס לא הסתיימו האירועים בפגיעה בנפש.

על בית המשפט מוטלת החובה המוסרית להגן על כלל משתמשי הדרך ולנסות ולמנוע את התאונה הבאה ולשם כך נדרש להרחיק את המבקש מכבישי ארצנו, ולתקופה ממושכת.

זה המקום לקרוא למחוקק לשנות החקיקה ולהתאימה למציאות הרווחת בכבישי ארצנו. טלפון נייד- הורג! אין מדובר בקלישאה אלא במציאות יומיומית. הקנסות המוטלים בגין עבירה זו הם לעג לרש ואין בכוחן כדי להוות הרתעה.

על אף כל האמור, ולמעלה מהנדרש, עייתי בדו"ח זאת על מנת לבחון היטב שאלת עיוות הדין.

מעיון בנסיבות ביצוע העבירה למד בית המשפט כי המבקש נראה, בבירור, על ידי שוטר הרכוב על אופנוע משטרה, מחזיק בטלפון נייד ביד שמאל, כאשר הטלפון מוחזק על גלגל ההגה. השוטר מציין מפורשות את צבע מכשיר הטלפון וכן מציין כי הבחין במבקש מעביר את הטלפון מידו השמאלית לימנית.

עוד מציין השוטר כי היה בקשר עין רצוף עם המבקש עד לעצירתו.

המבקש כפר כאשמה אך לא הציג כל אסמכתאות, לרבות מתקן קבוע ברכב, דיבורית קבועה ברכב או כל ראיה אחרת. כפירתו מבוססת על טענות בעלמא ומכאן שלא מצאתי כי נגרם לו עיוות דין. טענתו של המבקש כי יש לו אוזניה עולה בקנה אחד עם תיאור השוטר בנסיבות העבירה אולם אין בכך כדי להוות ראיה לכך שהמבקש לא החזיק במכשיר הטלפון בידו.

חומרת העונש, כשלעצמה, אינה מהווה עילה המצדיקה ביטול פסק הדין שניתן בהעדר, שעה שלא נמצאה סיבה מוצדקת לאי התייצבות נאשם לדיון (ראו מהעת האחרונה, עפ"ת (מרכז) 52953-06-21 **בן חיון נ' מדינת ישראל** (8.10.21)).

מכל הטעמים האמורים, הבקשה, לרבות הבקשה לעיכוב ביצוע, נדחית.

ניתנה היום, ה' חשוון תשפ"ב, 11 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

